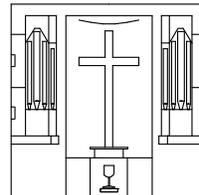

TES⁺VÉREK

a Budapest József utcai Baptista Gyülekezet lapja

XVII. évfolyam 5. szám

2007. május

Carl Gustav Jung, a mélylélektan egyik kidolgozója szerint az élethez való viszonyulásban kétféle típus van: az extrovertált és az introvertált, azaz a kifelé, ill. befelé forduló ember. Az elnevezés nem jelent minősítést. Egyik típus sem értéktelenebb a másiknál. Vannak nagyra becsült extrovertált emberek, akik tevékenységükkel igen hasznosak a társadalomra. Ugyanakkor vannak paraziták is közöttük, kalandorok, az élet felületén cikázók. Másfelől vannak önmagukba befalazott emberek, akik csak önmagukkal törődnek. Olyan introvertált emberek is léteznek, akik elmélyült tudományos munkájuk gyümölcseivel, jelentős felfedezésekkel, könyvekkel, művészi értékekkel gazdagítják a világot.

A Teremtő gondos elrendezése ez a kétféle irányultság. Az emberiséget tartja egyensúlyban így is. Az embereknek egymást kiegészítve, egymásra utalva kell élniük. Ily módon halad előre az emberiség, ha feszültségek között is. A kétféle irányultság az egyes ember életében is szerepet játszik. Az Úr Jézus életéből megtanulhatjuk, hogyan valósul ez meg, miként élünk. – Mikor tegyünk valamit, és mikor „csak legyünk”. Mikor forduljunk az emberek felé, és mikor figyeljünk befelé és felfelé.

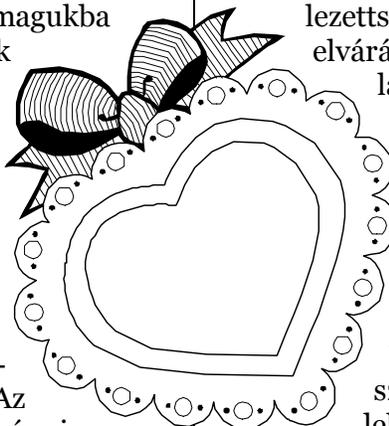
Jézus életében ez a kétféle irányultság tökéletes harmóniában volt. Időnként teljesen befelé fordulva, csak az Atyával volt kapcsolatban, majd az ott nyert energiákat árasztotta az emberek felé. A mélylélektan nyelvén: hol introvertált volt, hol extrovertált (Gyökössy Endre: Magunkról magunknak c. könyve alapján). A legtöbb ember a mindennapi életben sokszor eredeti irányultsága ellenére csaknem kizárólag kifelé fordul. Szinte már közhely az a megállapí-

Ünnep

tás, hogy a modern ember életében „nincs” lehetőség pihenésre, ünneplésre, a befelé fordulásra. Sokan panaszkodnak, hogy állandó időzavarban vannak, ha csak egy pillanatra megállnának, akkor a tennivalóik úgy elborítanák őket, hogy szinte alvásra sem maradna idejük, nemhogy pihenésre, elmélkedésre. Túlterhelten, állandó rohanásban sokan nem veszik észre, noha minden igyekezettel azon vannak, hogy eleget tegyenek kötelességeiknek, a rájuk nehezedő elvárásoknak, mégis szinte előre látható a kudarc. A régi tanács szerint: „Ne csak dolgozni tanulj meg, hanem a munkát letenni is!” E dolgok fényében csodálatos felismerni azt a tényt, hogy Isten gondoskodása életünk minden területére kiterjed. Nemcsak fizikai szükségleteinkről, hanem lelkünk épségéről is gondoskodik.

Nemcsak arra figyel, hogy minden szükséges jóval ellásson bennünket, hanem arra is, hogy legyen időnk pihenésre, ünneplésre, a befelé fordulásra. Az Istennek szentelt idő lehetővé teszi a mennyei erők felé fordulást. Lehetővé válik, hogy a mindennapi küzdelemben elhasználódott energiáink Isten erőterébe kerülve regenerálódjanak. Nála letehetjük terheinket, – Ő csodás lehetőséget kínál a megújulásra: „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40:29-31)

Egy etióp mondás szerint: „Azt a szót, ami segít neked, nem tudod magadnak elmondani.”

Önmagunkat megáldani nem tudjuk. Az áldás nem emberi produktum. Isten ajándéka. Szükségünk van arra, hogy az Ige mellett nyerjünk áldást, mert az boldoggá, békessé, nyugodttá és kiegyensúlyozottá tesz. Kikerül belőlünk mindaz a feszültség, aggodalom, amely a fárasztó hétköznapiak során felhalmozódott bennünk. Szükségünk van arra, hogy időt szánjunk a befelé fordulásra – erre kínálnak lehetőséget az ünnepek is. „Ha az ünnep elérkezik életedben, akkor ünnepelj egészen. Felejts el mindent, ami a köznapok szertartása és feladata. Az ünnep különbözőség. Az ünnep mély és varázslatos rendhagyás. Az ünnep legyen ünnepies. Legyen benne valami a régi rendtartásból, a hetedik naphól, a megszakításból, a teljes kikapcsolódásból, legyen benne áhítat és föltétlenség. Az ünnep az élet hangja, felsőbb értelme. Készülj fel rá testben és lélekben. Ilyenkor felejts el mindent, figyelj az ünnepre.” (Márai Sándor: Az ünnepekről)

Az ünnep Isten ajándéka számunkra. „Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!” (Zsolt 118:23-24) Hogy az ünnep betöltse azt, amire rendeltetett, készülni kell rá. Szívünket megtisztítva fogadjuk az áldásokat, melyekkel Isten az ünnep során meg akar bennünket ajándékozni!

SZOMOR PÁL

Kórházi beszélgetés

Egyik ebédnél az asztaltársakkal szóba került az öregség. Megemlítettem, hogy nyugdíjas klubunkban egy istenfélő orvos kiváló előadást tartott e témában. Nálam van a fénymásolata – mondtam, szívesen kölcsönadom.

Kaptak is rajta, de egy középkorú férfi beteg az „istenfélő” szón fennakadt: – Van-e Isten? Még senki sem látta, senki sem jött vissza a „túloldalról”. – De visszajött valaki – feleltem. – Az Úr Jézus, aki szenvedett, s meghalt bűneinkért a kereszten, majd feltámadt. – Ő nem hiszi el, a Biblia is csak egy szép mese, látta a TV-ben a cáfolatát és a „Da Vinci Kód”-ot. Az édenkertben már Éva sem hitte el, hogy nem ehett az almából

– mondta. – Meg is lett az eredménye – válaszoltam, mert ott volt a gonosz, kígyó képében, hogy Éva kételkedjen, s ne engedelmeskedjen Isten parancsának. A gonosz most is jelen van a világon, beférkőzik az Ön gondolataiba is, hogy kételkedjen a Biblia hitelességében!

– Hát miért engedi Isten azt a sok gonoszsgót a világon? – folytatta a beteg-társ. – Hogy tönkregye az ember a földet? S miért lettem én beteg, pedig megnyit bírtam dolgozni: házat építettem, bejártam Európát is... S ezután hogy tudom eltartani a családom, taníttatni a gyerekeimet?

– A mindenható Isten adott önnek erőt, értelmet, kreativitást az eddigi életében – folytattam. – Legyen hálás érte. Higgyen a létező, élő Istenben, aki ezután sem fogja elhagyni – vigasztaltam. – Jó lenne, ha figyelmeztetésnek fogná fel, hogy a Mindenható azért engedte megbetegedni, mert csak az anyagiakkal, a jelen világgal foglalkozott. Pedig ezeknél több az élet, s a teremtő, szerető Istent nem szabad figyelmen kívül hagyni. Sokfelé járt a világban, de még egy helyre el kell mennie: lélekben a Golgotára, ahol az Úr Jézus meghalt bűneinkért, az Ön bűneiért is, hogy ha hisz Benne, vérével azt eltörölje. Mert: „A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1 Jn2:17)

Ezen elgondolkodott a beteg-társ. Remélem, még folytatódik a beszélgetés!

ALMÁDINÉ TÓTH KATALIN

Uram, Te őrizz engemet

*Ha fárasztó, nehéz napok járnak,
Ha közeleg napja az elmúlásnak,
Ha senki nem nyújt óvó kezet,
Uram, Te őrizz engemet!*

*Ne hagyj el életem alkonyán,
Te légy velem az utolsó órán,
Vedd magadhoz gyarló lelkemet,
Uram, Te őrizz engemet!*

KÖZÖLTE: TALABÉR ANDRÁSÉ
(ARANY ALKONY IDŐSEK OTTHONA)

Barangolások a Szentírásban

Mint ahogy már korábban jeleztük, kiscsoportos igetanulmányozásunkban jelenleg János levelei mentén haladunk. Az ütem lassú, mert „búvárkodásunk” közben a lehető legtöbb összefüggést próbáljuk felszínre hozni.

Az ily módon színessé és izgalmassá vált együttlétek nem csak elfeledtetik a mindennapok bajait, hanem kommunikációnk alapformájává fejlődve igazi életet varázsolnak számunkra. Életet, mert a csoport soha nem reked meg a puszta tanulmányozásnál. Az információkat gondolatársítások követik, azok nyomán meglódul a képzelet is, majd vissza a hétköznapiakba. Mindenki feszegeti, adoptálja az üzenetet, mit mond neki személyesen, és hogyan tovább a gyakorlatban...

János nevéhez három bibliai terület kapcsolódik. Az igei összefüggéseket, és történelmi háttérüket vizsgálva megtudtuk, hogy az apostol nagy kort ért meg, s életpályája során tanúja lehetett az Úr Jézus földi küldetésének. A Mesterrel való közeli kapcsolata magyarázza e termékeny munkásságot, de az ő tevékenysége csak annyiban hasonlítható az írókéhoz, hogy „belülről” fakad az inspiráció. Ám nála ennél sokkal többről van szó. Az ő motivációjában az Istennek tartozó engedelmség jut elsődleges szerephez. Írásai mennyei Atyánk „utasításaira”, az Ő akaratához igazodó funkcióban és műfajban jelennek meg a Szentírás három helyén:

Az Örömhír az evangéliumok sorában (a negyedik) Jézus Krisztus megváltó szeretetéről, amelyet azért írt, hogy higgyünk. A következőkben így olvashatunk róla: „*Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.*” (Jn 20:31) Majd, mintha csak folytatná gondolatát a levelében: „*Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.*” (1 Jn 5:13). levele valójában a levélforma szokásos stílusjegyeit is mellőző (címezés és aláírás nélküli) körlevél, ame-

lyet a kor lehetőségeinek megfelelően talán Efézusból küldtek szét Kis-Ázsia gyülekezeteinek, amelyekre János különösképpen is gondot viselt. Az első levél középpontjában az isteni természetről szóló két nagy kijelentés áll: „*Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.*” (1 Jn 1:5) „*...Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.*” (1 Jn 4:16)

Végül mintegy végrendelettel búcsúzik János, az utolsó apostol a gyülekezettől a Jelenések Könyvében. Istennek szentelt életéhez méltó tisztességgel bízta meg Jézus Krisztus, azzal, hogy továbbítsa kinyilatkoztatásait az akkor élő hét kisázsiai, és a mindenkori gyülekezeteknek. Jánosnak tehát a Jelenések könyve tartalmához nem apostolként van köze, hanem prófétaként és tanúként. Olyan tanúként, aki nem akkor egyszer jutott Jézussal érintkezésbe Patmosz szigetén, amikor a látomásokhoz tartozó szózatokat megkapta az Úrtól. A szigeten való első megjelenésekor Jézus régi ismerősként szólítja és nyugtatja meg az előtte földre rogyott Jánost: „*...Ne félj, én vagyok...*” (Jel 1:17) Így csak olyanhoz szólhatott, aki már látta, sőt tapintotta őt: „*Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonysgot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk. Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.*” (1 Jn 1:1-3)

Ez utóbbi gondolatokkal térjünk vissza az 1 Jn 5-höz, amelyben egy ún. „spirituális egyenletet” állít elénk. Benne az újjászületést előidéző hittartalom megfogalmazásával párhuzamosan, hogy ti. Jézus a Krisztus a hit meglétének és valóságának elkerülhetetlen kifejeződése és bizonyítékaként az Isten és az Ő gyermekei iránti szeretetet jelöli meg. Fejtegetéseiben a keresztyén hi-

telesség e két összetevője éppoly elválaszthatatlan, mint az érem két oldala:

- Az a hit, amely nem vezet szeretetre, értelmetlen,
- s az a szeretet, amely nem hiten alapszik, erőtlen.

A fentiekből következik, hogy a hit és a szeretet nem valami szabadon választható többlet az életünkben, de nem is alternatíva, hanem e két alappilléren kell álljon minden keresztyén megtapasztalásunk. János tanítása a hit tárgyára teszi a hangsúlyt, szemben a szubjektív megítéléssel. Erre utal a korábban idézett Jn 20:31, amelynek kibontott értelmezését olvashatjuk itt az 1 Jn 5:1 első tagmondatának, és az 1 Jn 5:5 második tagmondatának összehasonlításával: „Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus... az Isten Fia”. Továbbá a valódi hit bizonyítékaként a szeretetet, engedelmisséget, és a világ feletti győzelmet említi.

Ez utóbbinál a győzelem erejét hangsúlyozza, nem annyira a személyekre, akik osztoznak benne, irányítja figyelmünket.

E gondolatmenetben pedig a szeretetünk nem merülhet ki abban, hogy kedveljük az Urat, hogy felnézünk rá, mert tetszésünkre van... Olyan szívbeli elkötelezettséget kell jelentsen ez számunkra, amely napi döntéseink sokaságát szabja meg, és amely igényelhet tőlünk áldozatokat is.

A fentiek mutatják, hogy Jánost nem az elméleti nézetkülönbségek érdeklik, nem is a teológiai részletkérdések foglalkoztatják, amikor a Jézus Krisztusról szóló tévtanításokkal szembeszáll. Azt emeli ki tanításában, hogy örök sorsok forognak kockán. Így ír: „Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nemcsak a víz által, hanem a víz és a vér által; a Lélek pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Lélek az Igazság. Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek: a Lélek, a víz, a vér; és ez a három egy. Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyosságtételét, de Isten bizonyosságtétele nagyobb; mert Isten bizonyosságtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyosságot. És aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyosságtétel. Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyosságtételben, amellyel Isten bizony-

ságot tesz Fiáról. Ez a bizonyosságtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.” (1 Jn 5:6-12)

Amiről itt ír, tehát szó szerint az örökkévalóság életét, az eljövendő világ életét jelenti, ha megmaradunk az eredeti tanításoknál, és gyakoroljuk azt. Olyan valami ez, amit Isten már odaadott azoknak, akik hisznek Jézusban. „Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígéretet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (Jn 5:24) Ám az ember lázadó, nem akar hinni, és helytelen utakat keres: „Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” (Jn 5:39-40) Majd az ötezer ember megvendéglésekor az ámuldozó sokaság előtt az élet kenyerének nevezi magát Jézus. Erre alapozva mondja: „Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn 6:40) ¹⁰És miként bővül tovább az örök élet fogalma János evangéliumában! – Az Úr Jézus jó pásztor hasonlatában juhairól szólva a következőket mondja: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 10:27-30) Majd később, szembe találva magát barátja, Lázár halálával, így érvel Mártának és nekünk is: „...Én vagyok a feltámasztás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha...” (Jn 11:25-26)

Jézus mielőtt önmagát, tanítványait és a jövőbeni egyházat rábízna az Atyára, főpapi imájában visszatekint mindazon, ami szol-

gálata alatt történt. A művet, amelyet nem sokára bevégez, az örök élet szempontjából szemléli: „*mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.*” (Jn 17:2-3)

Aki nem hiszi, hogy Jézus a Fiú, annak nem lehet ő a megváltója, és így nem lehet örök élete sem, amelyet csak a Fiú adhat. És akik Jézus testet öltése és istensége tagadásával azt bizonyították, hogy nincs bennük Jézus Krisztus, halálos ítélet alatt állnak. Ezt a mély értelmű gondolatot a Biblia az emberi kapcsolatok párhuzamával érzékelteti, és teszi számunkra érthetőbbé (pl. az Ef 5:22-33-ban). Amikor az Úr hit által egyesít minket önmagával a példában leírtakhoz hasonlóan, itt és most miénk lesz az örök élet. További logikája ennek: Ha a Fiúnak megvan ez az élete, akkor akiben a Fiú van, annak is élete van. És akiben Ő van, azok az Isten Fiának ismerik Őt. Mindannyiunk jövődő sorsa a vele való kapcsolaton múlik...

Nem ülhetünk hát a babérjainkon, mert elfogadtuk mindazt, amit áldozatával értünk tett az Úr, és hiszünk a fenti ígék alapján. Ez a mérleg egyik serpenyője. Nézzük, mi van a másikban: „*azoknak, akik állhatatosan jól cselekedve törekszenek dicsőségre, megbecsülésre, és halhatatlanságra, örök életet ad; azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak, és a hamisságot követik, haraggal és bosszúállással fizet majd. Gyötrelmem és szorongás lesz a része minden ember lelkének, aki a rosszat cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is.*” (Róm 2:7-9) „*Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*” (Róm 6:22-23)

ROTTMAYER JENŐ

Forrongó kamasz voltam

Nincs két ember, akinek egyforma lenne az útja a megterésig. Az út azonban mindig tanulságos. A hogyanokról, a megérkezésről és az ezt követő célokról Kovács László gyülekezetveze-

tővel beszélgettünk.

– Kezdjük a legelején! Mikor és hol születtél?

– Szüleim 1961-ben mondták ki az igent az Úr előtt, a József utcai Gyülekezetben. Én Budapesten születtem 1963. február 13-án. Azután három évvel később megszületett Tünde húgom is.

– Melyek voltak a legmeghatározóbb gyermekkori élményeid?

– A legkorábbi talán az volt, amikor édesapám egyszer bekötött kézzel jött haza, mert levágta az ujját. Ez valahogy nagyon megmaradt bennem. A másik emlékem Monorhoz fűződik. Szüleim akkoriban a Monori Gyülekezet gondnoki szolgálatát látták el, és én ott tanultam meg kerékpározni. Szintén ide kapcsolódik, hogy a nagyszüleim – édesanyám szülei – sűrűn eljöttek hozzánk. Amikor a szürke Pobeda megjelent a kapuban, szaladtam ki, mert a jobb oldali ülés elé oda volt szerelve nekem egy játékkormány. Azt hiszem, innen kötődöm a vezetéshez. Később beköltöztünk Pestre, abba a házba, ahol a nagyszüleim is laktak. Szüleimmal és húgommal bejártuk az egész várost, ennek köszönhetem, hogy még ma sem tudok eltévedni Budapesten.

– Milyen tizenéves voltál?

– Iskolakezdéstől a nagyszüleimnél laktam. Tizenévesen úgy éreztem, mindentől tiltva vagyok, amit az osztálytársaim megtehetnek. Nem növeszthettem hosszú haját, nem járhattam diszkóba, bulizni. Úgy éreztem, társaim kinevetnek. Környezetem viszont azt látta, milyen jó gyerek vagyok. Pedig belül forrongtam, mert nem csinálhattam azt, amit a többiek.

– Mikor kezdél Isten felé fordulni?

– A szakmunkás iskolában már kicsit szabadabbá váltam. Benne voltam minden csínyben, amivel a tanárokat bosszantani lehetett. Egyszer a szakoktatóm visszahívott és azt mondta: „Kovács, magától nem ezt várjuk!” Akkor kezdtem el azon gondolkodni, miért is járok imaházba.

– Hogyan tértél meg, és mi változott a megtéréseidet követően?

– Amikor kinőttem a gyermek bibliakörből, elkezdtem ifjúságira járni. Ekkor jött a József utcai Gyülekezetbe Dobner Béla testvér, „Apu” és családja. Az ifjúsági alkalmakra nagyon szívesen jártam. Nem csak azért, mert ott Anita-val találkozhattam, hanem azért, mert ezeknek az alkalmaknak hangulatuk volt. A következő héten mindig tudtam, hogy min és hogyan kell változtatnom az életemben. Lassan kezdett megérni a megtérésem, bár még nem tudtam kimondani, hogy Jézus az én megváltóm. Amikor esti iskolába jártam, a tanárom a húsvétről kérdezett. Senki nem tudott válaszolni, én jelentkeztem: tudom. El kellett mondanom az egész ószövetségi történetet, majd a tanár folytatta Krisztus keresztre feszítésével. Végül azt is elmondta, hogy Jézus meg tudta volna szabadítani magát, de a halálával mást akart elérni. Ekkor éreztem, hogy kő esik le a szívemről, hiszen ez a „más” az én megváltásom is volt. Onnantól kezdve megváltoztam, még mosolygósabb lettem, és figyeltem az idősebb hívő testvéreket. Figyeltem mi az, amit jól vagy rosszul tesznek. Ebből próbáltam – próbálok – tanulni.

– Hogy állsz most? Szolgálat, munka, család?

– A munkámat nézve azt mondhatom, hogy éppen most váltottam munkahelyet, és januártól a BKV-nál dolgozom buszvezetőként. A szolgálatot tekintve is szeretnék megújulni. Szeretném tovább vinni a gyülekezettől kapott szolgálatokat – gyülekezetvezető, pénztáros –, hogy megfelelhessenek a testvérek bizalmának. És szeretnék aktívabban részt venni a délutáni istentiszteletek szolgálataiban is. A család? Egy emlék jut eszembe fiatalokomból, amikor egyszer a megszokottnál jóval később men-

tem haza, anyukám nagyon aggódott értem. Akkor nem értettem miért. Most a három nagy fiam mellett már tudom mit éreztem akkor. Azt szeretném, ha a családom minden tagja azt érezné, hogy fontos neki a gyülekezet és Isten követése.

Megjelent a „Fóti Fáklya” című gyülekezeti újság 2007. februári számában.

MÁTÉ RICHÁRD

Mustármag imacsoport

– 2007. március 28. –

Igehely: „*Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.*” (Jak 2:26)

Minden hitbeli lépésnek, amit lélekben megteszünk, külső cselekedetekben is meg kell nyilvánulnia, hogy ilyen módon a hit látható legyen. Sok esetben, amelyekről a Biblia tudósít mint csodákról, azokról ír akik hittek, és határozott cselekedetek követték hitüket.

- Mózes kinyújtja pálcáját a Vörös tengerre, hogy a vizek szétváljanak.
- Más alkalommal a sziklára kellett ütnie, hogy vizet fakasszon.
- Az izraelieknek, fel kellett tekinteniük az érc kígyóra, hogy meggyógyuljanak.
- A tíz bélpoklosnak el kellett menniük a papokhoz, hogy megmutassák magukat.
- A vérfolyásos asszony megérintette Jézus ruháját.

Ha mi imádkozunk, hogy Istentől kérjünk valamit hitben, akkor mit teszünk, hogy látható legyen a hitünk?

Ha megigazul az ember belső hite szerint, a változásnak az ő cselekvése, beszéde által is láthatóvá és hallhatóvá kell válnia.

Az a döntés, hogy Istenben bízom, kell, hogy tetté váljon. Azután az akarati döntés kibővül, ha ajkammal is megvallom azt. Isten Igéjének meg kell találnia az utat az ember ajkához is.

Fontos, hogy Isten és a szellemvilág, mégpedig a jók, és a gonoszok egyaránt meghallják a kimondott tanúbizonyságot.

Isten jó, és pozitív Igéjéről tanúskodjam!

A Zsoltáros így imádkozik: „URam, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!” (Zsolt 141:3)

Belső hitem, és kifelé elhangzó bizonyítételem egységben legyen. Például körülményeimről panaszodom, ezzel egyidőben, elvárom, hogy Isten változtassa meg a körülményeimet! Összhangban kell lenni életemnek azzal, amit Istentől várok!

Imatémák:

- Békességünk legyen egy nyugtalan környezetben.
- Jézus élete növekedjék bennünk.
- Maradandó legyen Jézus Krisztus munkája.
- Ima Budapest VIII. kerületének lakosságáért.
- Magyar Attila és Balázs testvérekért, gyülekezetünk tagjaiért, az édesapa bekövetkezett halála miatt.
- Ébredésért a gyülekezetünkben.

MÉSZÁROS LAJOS

Beteg voltam és meglátogatatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, igés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál, és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

<i>Bozsogi Jánosné</i>	<i>Erdei Béláné</i>
<i>Groska Erzsébet</i>	<i>Guti Györgyné</i>
<i>Hetzke József</i>	<i>Husztai Dezső</i>
<i>Kántor Imréné</i>	<i>Kárpáti Tivadarné</i>
<i>Kissné Boros Lídia</i>	<i>Liptai Sándorné</i>
<i>Magyar Gyuláné</i>	<i>Pap László és neje</i>
<i>Páka Elek</i>	<i>Rumbold Gyula</i>
<i>Sallay Lajos</i>	<i>Sós Gábor és neje</i>
<i>Szabó Lajosné</i>	<i>Szalay Mihályné</i>
<i>Szebeni Gyula és neje</i>	<i>Szigeti Béláné</i>
<i>Tóth Imréné</i>	<i>Vida Sándor és neje</i>
<i>Vodiczky Mária</i>	

Nyugdíjas Klub

Áprilisi alkalmunkat Újvári Ferenc lelkipásztor testvér köszöntője, imádsága nyitotta meg.

Vendég-előadók voltak: Mézes László és felesége, dr. Marozsán Ibolya orvos.

Téma: Az időskor rizikófaktorai.

Öregedés, testi-lelki állapot, kegyelem, megelégedettség. „Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.” (Fil 4:11)

Naplemente, alkony – mint hálaadás életforma. Emlékeink tisztasága. A megbocsátás hiánya: a bomba! A harag sírása! Beszéd, a kimondott szó fegyver: „Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet...” (Préd 5:6, Károli ford.)

A zúgolódások, versengés: rizikófaktorok.

Vigasztalás, önsajnálát. „Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.” (2 Kor 1:4)

Tűrés. „Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1 Kor 16:14)

HTNÉ

A következő gyülekezeti **Nyugdíjas Klub** alkalom **május 10-én** csütörtökön 15⁰⁰–18⁰⁰ óráig lesz.

Meghívott előadó: **dr. Baranyai Mihályné Macskási Olívia.**

Téma: a **házi betegápolás.**

A részvétel díjtalan.

Minden (nemcsak nyugdíjas) érdeklődőt szeretettel várunk!

Ne gondold a nem-tudást tudásnak. Ne gondold a betegséget egészségnek. A kínzó dolgoktól csak úgy szabadulhatsz meg, ha felismered valódi lényegüket. Ha nem tudod, hogy a tudatlanságod tudatlanság – soha nem fogsz tanulni. Ha nem tudod, hogy a betegséged betegség – soha nem fogsz gyógyulást keresni.

A „Sámuel” bibliatanulmányozó csoport

Szeretettel köszöntök minden kedves Olvasót az Úr Jézus nevében.

Bibliatanulmányozó csoportunk székhelye: a bejárattól jobbra, lent, szemben az énekkari résszel.

Stabil tagjaink: Bozsoginé Ilonka néni, Erdeiné Piri néni, Erdélyiné Zsóka, Gálffy Imre bácsi, Gutí Gyuri, Maczkóné Jutka néni, Magyar Gyula bácsi és felesége Elza, Szabóné Magdi, Szűcs Borika néni.

A csoportunk neve „Sámuel” azt jelenti: Isten meghallgatott! AZ Úr minden imádságot meghallgat, de nem mindig akkor, és nem mindig úgy teljesíti, ahogy mi kérjük, hanem az Ő isteni bölcsessége szerint. „Bizonny, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR.” (Ézs 55:8)

Bizonyára valamennyien voltunk már úgy, hogy kértünk valamit Istentől komolyan, igaz hittel, és mégsem kaptuk meg! „Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.” (Jak 4:3) – mondja az Ige. Lehet, hogy kérésünk nem egyezett Isten akaratával: „...ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.” (1 Jn 5:14) Sokszor azt hisszük, hogy mennyei Atyánk olyan, mint egy automata: bedobjuk a pénzt, és máris ihatjuk a kávé, üdítőt. Kérünk valamit, és azonnal szeretnénk megkapni. Legtöbbünk életében van olyan dolog (akár több is), amiért régóta könyörgünk, és mégsem kapjuk meg. Miért? – Isteni titok! Egy hívő édesanya 50 éven keresztül imádkozott fia megtéréseért, de életében ez nem adatott meg. A temetésén olyan evangelizáció hangzott el, aminek hatására fia megtért. Tehát nem volt hiábavaló az 50 évi imádság!

Az imádkozás a hívő ember lélegzetvétele. Lélegzés nélkül pedig nincs élet. Gyakoroljuk magunkat az imádságban naponta, hogy élhessünk általa. Anna fohászát meghallgatta Isten, és meg is adta óhaját. Sámuel születését, neveltetését Éli főpapnál, és isteni elhívásának történetét ismerjük (1 Sám 1-3). Nyilvánvaló volt Izrael népe előtt, hogy Sámuel profétának rendelte Isten, s egyben ő volt népe utolsó bírása is. Ennek tudatában megtisztelő Sámuel nevét viselnünk.

Az Ige tanulmányozását Máté evangéliumával kezdtük, majd Pál Tituszhoz és Timóteushoz írott leveleit elemeztük. Jelenleg

János evangéliumával foglalkozunk. Az éppen aktuális részek megértése Magyar Gyula testvér vezetésével, nagy igeismerete és élettapasztalata alapján válik egészszé.

Pál apostol lelki gyermekei, s egyben munkatársai voltak: Timóteus és Titusz. Mindhárman megszentelt (Isten számára elkülönített) életet éltek, mely nyilvánvaló volt az akkori világ előtt.

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a léleklében, a hitben, a tisztaságban.” (1 Tim 4:12)

„Mindenben tenmagadat adván példaképpül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván, egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszegyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani.” (Tit 2:7-8)

A felhívás Timóteuson és Tituszon keresztül nekünk is szól. A két idézett szakaszban az egész hívő élet benne van. A jó példa nagyon fontos, sőt elengedhetetlen.

János evangéliuma kicsit más, mint a többi. Ő nemcsak elmondja, hanem elemzi is Jézus cselekedeteit, és ez az evangélium tárja elénk legélesebben Jézus harcát a hitetlen zsidósággal szemben. Nem utolsó

sorban itt található: „Mert úgy szerette Isten a világot...” (Jn 3:16) A sok drága történetből a könyörülő Isten-embert ismerhetjük meg, aki kegyelem- és szeretetteljes. Csodálom a történetben Jézust, az én Megváltómat, aki bár a bűnt mindig elítélte, de a bűnöst soha! – Nagy kegyelem ez számomra is, mert ha megbántom Őt hűtlenséggel, bűnt követek el; mindig ott a lehetőség az igaz bűnbánatra, és Ő kész a feltétel nélküli megbocsátásra. Áldott legyen érte!

Az alkalmakon van, hogy nem alakul ki beszélgetés, de imádságra kivétel nélkül mindenki ajka megnyílik. Imádkozunk:

- az akkori üzenet megértéséért
- a betegekért
- gyülekezeti vezetőségünkért
- és aktuális témákért.

Jó dolog a nagy gyülekezetben egy kis csoportba is tartozni, és jobban megismer-ni másokat beszélgetés és imádság kapcsán.

Buzdítom azokat a testvéreket, barátokozókat, akik egyik csoportba sem tartoznak még: jöjjenek bátran, sok áldásban lesz részük!

~~~~~  
SZABÓNÉ ZENTAI MAGDOLNA  
~~~~~

Uram taníts minket imádkozni!

»Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: „Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait.”« (Lk 11:1) „Én is azt mondom nektek: kérjétek, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek.” (Lk 11:9)

Hívó életünk legbensőségesebb megnyilatkozása az imádság. Az imádság önkéntelen kifejezése a legbensőbb érzéseinknek. Istennel való közösségünk nyilatkozata. Az imádkozó ember kiemelkedik környezetéből, függetleníti magát a nyugtalan lármától, és Isten jelenlétebe kerül. Imádság közben bemegyünk lelkünk legbensőbb szentéjébe, és legbensőnkben jön Isten hozzánk közel.

Szeretetből fakadó szükség az, hogy mindent bizalomteljes önátadással tegyünk le Isten kezébe. Az Istennel való viszonyunk életteljessége abban áll, hogy imádságunk érintkezésében lelkünk kinyilatkoztatja és érvényesíti önmagát. A betanult, vagy olvasott imák nem létesítik az ember lelkében az Istennel való benső összeköttetés eleven érzetét. Az imának saját érzéseink alapján kell hangoznia. Ha ez másképpen történik, nem talál elfogadást Istennél. Minden, ami bennünk van, odaadjuk Istennek, és ebből nem hiányozhat az őszinteség. Az őszinteség hiányában imádságunk a semmivel egyenlő!

Az imádságban lelkünk elhagyja a múltlandóság világát, az örökkévalóság világába lépünk be, ez idő alatt örökéletünk környezetéből vesszük az Isten világának, és békeességének erőit. Az imádság alkalmával Isten a szellemét terjeszti ki életünk felett. Lelkünk az imádságban lecsendesül, elhalakulnak a bensőnkben levő belső nyugtalan-ságok, szenvedések, és az örömeök aggodalmi. Új életerő, és életöröm tölti be lelkünket. Életbátorságot kapunk, és örömmel megyünk tovább életutunkon feladataink elvégzésére.

Kiváltságos, nagy érzés az, hogy az ember magával Istennel beszélhet! Az ember bevonhatja Istent, a saját „érdekkörébe”, ügyeit elébe viheti. Reagálhatok Isten akarat elhatározásaira. Az imádság által az ember az isteni kormányzás részesévé válhat.

Jézus maga mondta: „És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.” (Mt 21:22) „Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.” (Mk 11:24)

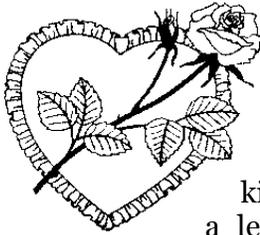
Köszönöm Istenem, hogy ma is élhetek az imádkozás lehetőségével, mert Te nem vontad vissza a veled való találkozás lehetőségét, aki voltál, az maradsz, mindörökké ugyan az!”

KÖZREADTA: M. L.

Anyák napja

Tavaszi pompába öltözött a természet. Virágoznak a fák, madarak énekétől vidul erdő, mező. Május van, az édesanyák napja közeleg.

Amikor felnőttként visszaemlékezünk gyermekkorunk epizódjaira, szíveinkben az első helyet édesanyánk foglalja el. Vele megoszthattuk minden apró kis örömünk, bánatunk. Ő volt a legjobb barát, játszótárs, az ő karjaiba szaladtunk, ha valaki, valami bánott. Csak ő tudott megvigasztalni, nála találtunk békét, nyugalmat. Ő kísért óvodába, iskolába, s várt haza szeretetével, öleléssel, gyengédségével. Mindez olyan természetes volt – hisz nem várt érte semmi ellenszolgáltatást. Ez a „hivatalos ünnep” őértük szól: az édesanyákért, nagymamáért; viszont a köszönetünk, hálánk bármikor időszerű, mert a szeretet a legmagasztosabb érzés, amely megszépíti életünket, látóvá teszi szíveinket.

Édesanyák ünnepén szeretettel köszöntünk minden édesanyát, nagymamát, minden anyaszívű nőt, Isten áldását kívánjuk életük minden napjára!

HUSZTA TIBORNÉ

Anyámhoz

*Beszélg, anyám! Szavad a szív zenéje,
Szívedből szeretet, s élet szakad,
Nappalodik a szenvedések éje,
Meleg sugárként ömlik szét szavad.
Buzdíts a jóra, óvj a küzdelemben,
Szeretni, hinni ó, taníts meg engem!
Szívedbe Isten lelke költözött.
Áldott vagy te az asszonyok között!*

*Ragyogjon arcod és ne sírj miattam!
Bár most levert és bús vagyok,
Lesz még idő – ne félj, midőn dicsőség
övezi majd e büszke homlokot!
Te csak szeress, ne legyen semmi gondod,
Vigasz legyen szavad, bár feddve mondd,
És drága könnyeiddel öntözöd!
Áldott vagy te az asszonyok között!*

KOMJÁTHY JENŐ

De amíg azt hiszed, hogy dobog valahol egy szív, mely érted dobog, bocsáss meg az embereknek. Egy emberi szív, mely önzetlenül érez irányodban, elég, hogy megbocsáss mindazoknak, kiknek önző és komisz szívét megismerted: elég, hogy megbocsáss az emberek összességének. Nem kell sok, hogy a reménytelenség közepette megengeszteljenek. Egy ember is elég. S nem igaz, hogy nem találkoztál ezzel az emberrel. Csak éppen ideges voltál, vagy türelmetlen és mohó, s odább mentél. Mert ember vagy, s mert ilyen az emberi szív.

Az igazából tartós otthonok szeretetből, harmóniából, megértésből, őszinteségből, megbecsülésből, gyengédségből és békességből épülnek fel. Ezek az építőanyagok a legegyszerűbb kunyhót is gazdagon berendezett templommá varázsolják, ahol mindenki áldásban részesülhet, ha átlépi a küszöbét.

Ha majd külön családi, tűzhelyed lesz,
Mesélg gyermekkorodról szeretteidnek.
Mesélg a szülőkről, akik felneveltek,
És mindenkiről, kik téged szerettek.
Ha majd mindenkiről a jót felidézed,
Akkor fognak szeretni és tisztelni téged.

Ha meggondolatlanul kitergetjük a társunk hibáit és gyengéit határozott építő, vagy gyógyító szándék és cél nélkül, megtörjük a kettőnk között kialakított és a bennünket összekötő bizalom szentségét.

Kedves Olvasóink!

Következő **lapzártánk május 20-án vasárnap** lesz. A júniusi megjelentetésre szánt anyagokat eddig az időpontig kérjük az újság készítőihez eljuttatni.

A SZERKESZTŐSÉG

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptista.hu „Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.